

HET
RODE
LEGER

JOPPE

HET
RODE
LEGER

Deel 4

MARCEL VAN SCHAIK

JOPPE

Het Rode Leger

Deel 4

Auteur: MARCEL VAN SCHAIK

Illustratie: Pieter de Jong

Druk: Brave New Books

ISBN: 9789402195019

NUR: 280

Instagram @ ikbenjoppe

Copyrights © 2020, MARCEL VAN SCHAIK

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Met het vallen van de nacht,
ontsteken we de vuren.
Maar met het licht in de ogen,
is het duister achter ons,
dichterbij dan ooit.

De Gnomenkoning

De zolderkamer

07.10

Goeiemorgen Bibi.

07.34

Sorry dat ik je zo vroeg stoort.

Ben je wakker?

07.36

Nee!

Waarom app je zo vroeg?

07.37

Het spijt me.

Ik wilde je wat vragen.

07.40

Stel je vraag en laat me met rust.

Het is half acht.

Op zondag, Joppe!

07.42

Ik weet het, nogmaals sorry.

07.43

Bla bla bla.

07.45

Ik zal opschieten.

Wil je me helpen vandaag?

Ik heb een klus bij Anna-Maria.

07.48

In dat vieze huis?

NEE!

07.49

Alsjeblieft!

Het is teveel voor mij alleen.

07.50

Vraag Bess maar,
die is goed in organiseren.

07.51

Bess had geen tijd.

07.52

Oh!

Ik ben dus tweede keus?

07.54

Een beetje wel.

Maar wil je me helpen?

07.55

Je bent in ieder geval eerlijk.

Ligt eraan.

Wat krijg ik ervoor?

07.56

Hoe bedoel je?

Wat het betaald?

07.58

Duh!

Jij verdient toch goed bij die dame?

08.01

Ik krijg vijftig euro.

08.02

WAT!

Dus ik krijg vijftentwintig?

ALS ik je help.

Dat is best veel.

08.05

Ja, ze betaalt goed. Haha.

Kan je vast iets leuks voor kopen.

08.10

Oké, ik doe het.

Maar, ik doe geen vieze klusjes.

08.12

Dat is goed.

Zie ik je rond 10 uur daar?

08.14

Zo vroeg?!

Pff, vooruit dan maar.

Wat moet ik aan?

08.16

Iets wat vies mag worden.

Het is een oud huis.

En, er zijn katten.

08.17

Oh ja.

Die was ik even vergeten.

Bah!

08.18

Ze doen niks hoor.
Het zijn er alleen veel. Heel veel.
Zie je er liever vanaf nu?

08.20

Ik heb toch ja gezegd?
Ik zal er zijn.

08.22

Dankjewel. Je bent de beste.

08.25

Op twee na beste ja.
Tot half elf.

08.27

Tot straks.
Wordt vast heel gezellig

08.30

Ja, vast!
Laat me nu maar weer met rust.
Ik slaap alweer.

08.31

LOL
Zet wel je wekker.

08.35

DAG JOPPE!

08.45

En dan nog wat. Jij doet het zware en vieze werk,
ik zorg wel voor dat oude vrouwtje.
Ik kan heel goed met ouderen.

08.50

Uhm, dat is niet zo'n goed idee.
Anna-Maria houdt niet van vreemden.

08.51

Wacht maar af, ik kan dat!
Doei 😊

Joppe stond al een tijdje naar het houten luik boven zijn hoofd te staren. Aan de spinnenwebben te zien, was het luik al vele jaren niet open geweest. Hij merkte dat hij geen haast had om aan het touw te trekken. Hij had geen idee wat er tevoorschijn kwam zodra hij het opende. Misschien had ze haar lieve Archibald gewoon vermoord en hem op zolder verborgen. Of zat er een nest met grote spinnen. Hoe dan ook, het luik zat nog dicht en Joppe stond er nog altijd naar te kijken.

Joppe had niet zoveel meer te doen in het huis en Anna-Maria wist dat. Uit het niets was ze begonnen over de mysterieuze zolderkamer. Een kamer waar Joppe eerder nooit een voet op had mogen zetten. Nu was ze er vol van en moest er opgeruimd worden. Ze kon er niet meer over ophouden.

‘Daar liggen mijn grootste schatten. Niemand, maar dan ook niemand is daar ooit nog geweest na het overlijden van mijn lieve Archibald.’ Een verhaal dat Joppe inmiddels vele malen had gehoord. De zolder met de rijkdommen van tweehonderd tsaren en vijfhonderd koninginnen leek er niets bij.

Eigenlijk wilde Anna-Maria het zelf doen, maar haar benen konden haar inmiddels niet meer de krakkemikkige trap ophelpen. Joppe had uiteindelijk zelf aangeboden om eens op zolder te kijken en deze meteen op te ruimen. Waarom ook niet. Het verdiende immers goed bij Anna-Maria en ook hij was toch wel gesteld geraakt op de oude mopperkont.

Maar nu hij hier stond, begon de twijfel eerlijk gezegd een beetje toe te slaan. Zolderkamers waren meestal iets uit enge films, vol met monsters en moordenaars die in de duisternis verborgen zaten. Daarom had hij Bibi gevraagd

te helpen. Niet dat hij iets aan haar had als er daadwerkelijk monsters of moordenaars op de zolder bleken te zitten, of het lichaam van Archibald. Hij voelde er gewoon niets voor om alleen die zolder op te klauteren. Ook al had Anna-Maria het over grote rijkdommen, Joppe kon zich er nog altijd niet toe zetten het luik te openen.

Bibi was al een uur te laat. Misschien was ze de weg kwijt? Hij had geen adres opgegeven. Iedereen kende het huis van het kattenvrouwtje, toch? Hij begon te twijfelen.

Toen ging de bel.

Opgelucht haastte hij zich naar de voordeur.

Hij was nerveus. Hij had Bibi er niet bij verteld dat ze nog moest 'solliciteren' bij Anna-Maria. Het leek hem het beste om haar gewoon voor de stellen aan de vrouw des huizes en dan zag hij wel wat er gebeurde.

'Goedemorgen, kom binnen,' zei Joppe opgetogen.

'Joppe, het stinkt hier. Waarom heb ik ja gezegd?'

'Omdat je vijftientig euro krijgt straks.'

'Oh ja, dat was het,' zuchtte Bibi.

Toen ze binnenstapte en de muffe lucht van katten en sigaren nog dieper haar neus binnendrongen, was de lol er al helemaal af voor Bibi. Joppe kon het van haar gezicht aflezen. Als hij de deur niet snel achter haar had gesloten, was ze er vandoor gegaan.

'Ik zal je aan Anna-Maria voorstellen, kom.'

Ze liepen door de smalle gang die er opvallend opgeruimd uitzag, als je de katten die er rondliepen niet meetelde. De geur die uit de huiskamer kwam toen Joppe de deur opende, was verstikkend en ontnam de adem van Bibi. Het was zo erg, dat ze moest kokhalzen.

Joppe deed net of hij het niet gezien had.

Er hing een dikke walm van de sigaar die Anna-Maria net had opgestoken.

‘Dit is Bianca Bellefante, liever Bibi genoemd.’

Anna-Maria had een afkeurende blik op haar gezicht. Ze bekeek het in roze gehulde meisje aandachtig en mompelde iets onverstaanbaars.

‘Kom eens dichterbij, meisje.’

Bibi schoof langzaam iets naar voren.

Anna-Maria zat in haar lievelingsstoel en zoog aan de dikke sigaar. Bibi kuchte toen een dikke walm rook uit de mond van het kattenvrouwtje ontsprong. De katten die inmiddels om haar heen zaten, maakten er een vreemd geheel van. Alsof ze de koningin der katten was. Bibi telde er twaalf. Allemaal bijna identiek. Zwarte vacht, grijze ogen.

Na een kruisverhoor van tien minuten waarin ze de meest vreemde vragen diende te beantwoorden, was Bibi er klaar mee.

‘Moet u eens goed luisteren. Ik kom Joppe helpen om UW zolder op te ruimen, meer niet hoor. Ik begrijp niet waarom u zoveel wilt weten over mij!’

‘Omdat dit mijn huis is, verwend nest! Toon eens wat meer respect.’

Bibi’s ogen werden zo groot als schotels.

Joppe voelde het aankomen. Dit ging helemaal mis.

‘Respect?! U doet anders helemaal niet aardig. Ruim die zolder lekker zelf op, ouwe tang!’

Het was eruit voor ze het in de gaten had. Bibi schrok van wat ze net gezegd had. Zo was ze niet opgevoed.

‘Sorry mevrouw, zo bedoelde ik het niet. Ik ...’

‘Je bent aangenomen,’ zei Anna-Maria koeltjes.

Ze greep een krant van de stapel naast haar stoel en sloeg hem open voor haar gezicht. 'Kom op, tijd is geld, tijd is geld. Aan de slag.'

Bibi én Joppe stonden met een mond vol tanden. Joppe wist maar al te goed dat het een spelletje was van Anna-Maria. Toch was hij een beetje gaan twifelen aan de afloop van het gesprek toen Bibi zo'n grote mond had opgezet. Gelukkig kon Anna-Maria er wel om lachen en kreeg hij en knipoog van achter de krant toen ze de kamer verlieten.

Bibi liep te mopperen. Haar kleding zat vol kattenhaar.

'Dat verwende nest moet wel doen wat jij zegt, Joppe, ik wil niet dat ze zomaar overal aan zit, begrepen?' klonk het uit de woonkamer.

'Ik hou het in de gaten, geen zorgen,' riep Joppe toen ze de gang in liepen.

'Wat een tang zeg. Dat je het volhoudt hier.'

'Ach, ze is best oké, als je haar leert kennen. En denk maar zo, ze betaalt goed.'

'Nou, als ze zo doorgaat weet ik niet of vijftwintig euro genoeg is om het hier vol te houden. Maar laten we beginnen. De zolder?'

'De zolder ja,' zei Joppe.

'Dan kleed ik me eerst even om,' zei Bibi die uit haar tas twee overalls trok.

'Geleend van Harm.'

Joppe moest lachen. Ze zag er zo vreemd uit in haar veel te grote blauwe overall.

'Ik ga hier niet aan het werk in mijn goeie kleding, dus dan maar zo. Ik heb er ook eentje voor jou, of ga jij die zolder trotseren in je eigen kleding?'

Ze wierp hem een rode overall toe.

Het was helemaal geen gek idee geweest van Bibi. Wie weet wat er allemaal rondkroop op de zolderkamer. Hij trok de overall aan en liep met Bibi naar boven. Ze hielden halt onder het luik waar Joppe onder had gestaan. Met tegenzin trok hij aan het koord en met een enorm gekraak viel het open. Ze hadden beiden hun ogen gesloten met hun handen ter bescherming boven hun hoofd, maar gelukkig kwam er niets naar beneden, ook geen Archibald. Met een enorme klap op de vloer rolde de trap die aan het luik vast zat naar beneden.

Bibi slaakte een gillette van schrik.

‘Gaat het wel goed daar boven?’

‘Ja mevrouw Duivenvoorden Hellevaart. We lopen net de zolder op.’

Joppe klom aarzelend de trap op, gevolgd door Bibi.

Hij had verwacht dat het er heel donker en muf zou zijn, maar niets was minder waar. Door een groot rond raam in het midden van de kamer was het bijzonder licht. Er stonden wel heel veel spullen, maar het leek goed te doen. Zeker met Bibi erbij. Hij had zich zorgen gemaakt of ze niet zou afhaken als het erg donker en vies was op zolder.

‘Dat valt best mee, Joppe. We kunnen zelfs rechtop staan. Waar zullen we beginnen?’

‘Laten we eerst kijken wat er allemaal is. Ik heb een lijstje gekregen van Anna-Maria waar spulletjes op staan die moeten blijven.’

Joppe haalde het briefje uit zijn zak en las voor.

‘De paspop met kanten boord moet blijven staan, de ronde spiegel met gouden bewerking op de rand, het orgel, de rode koffers en alle poppen die we tegenkomen.’

‘Die zijn vast veel waard, Joppe. Poppen worden op de veilingen voor heel veel geld verkocht. Ik ben een paar keer met mijn ouders mee geweest. Je weet niet wat je hoort als er een antieke pop wordt aangeboden. Zeker als ze nog heel gaaf zijn,’ zei Bibi.

‘Helaas moeten ze blijven en kunnen we ze niet veilen voor het goede doel.’

Bibi keek hem verbaasd aan.

‘Het goede doel? Welnee, WIJ zouden het goede doel zijn,’ grapte Bibi.

Ze liepen de zolder rond. Er stond werkelijk van alles. Koffers, ladekasten, een fiets, stoelen, dozen vol met nog meer spullen en bakken vol met papier, natuurlijk. Dat was niets vreemds in dit huis. Verder stonden er spiegels tegen de wand, grote potten, verschillende dozen vol met vreemde hoeden en heel veel kinderspulletjes, viel Bibi op. Een wieg, fietsje, blokkendoos en een hobbelpaard.

‘Heeft Anna-Maria kinderen?’ vroeg ze.

‘Dat weet ik eigenlijk niet. Als ze kinderen heeft praat ze er nooit over en komen ze ook nooit langs,’ zei Joppe.

‘Wat sneu. Vandaar al die katten. Ze is gewoon hartstikke eenzaam. Misschien moet je vaker langsgaan bij haar, ook als je er niet voor betaald wordt,’ zei Bibi die zichzelf in een spiegel stond te bewonderen.

‘Lekker ben jij zeg. Jij komt alleen maar helpen omdat je er geld voor krijgt en hebt nog niets anders gedaan dan geklaagd, en dan moet ik vaker langs gaan bij die arme, eenzame vrouw. Wat dacht je ervan dat jij hier eens op bezoek komt. Vindt Anna-Maria vast heel gezellig.’

‘Misschien doe ik dat wel. Ik vind het sneu voor haar.’

‘En kom je dan met of zonder overall?’ vroeg Joppe plagerig.

‘Grapjas.’

Nadat ze een rondje hadden gedaan op de zolderkamer werd er een systeem bedacht. Joppe haalde spullen van zijn plek en Bibi keek dan op het briefje of ze bewaard moesten worden of weg konden. Het was wel zwaar werk. Alle spullen die weg konden, moest via twee trappen naar beneden worden gedragen. In de tuin stond een grote container. Joppes’ moeder had deze laten komen. Anna-Maria wist niet hoe ze dit aan moest pakken en had het aan Samara gevraagd. De container zou later die dag worden opgehaald. De ladekast en andere zware spullen werden opgehaald door mensen van de kringloopwinkel.

Er lagen al heel wat spullen in de container inmiddels. Vooral veel dozen met papier, kleding en een paar kapotte spiegels. Anna-Maria stond voor het raam en bekeek bedachtzaam alle spulletjes. Er kwamen heel veel herinneringen voorbij. Ze werd er verdrietig van maar gelukkig was er niemand die het aan haar kon zien. Behalve de twaalf katten natuurlijk. Die spinde zacht rond haar benen.

Na twee uur klonk er een belletje beneden.

‘Tijd voor de lunch,’ zei Joppe.

‘Eindelijk, ik heb hartstikke honger,’ zei Bibi die de trap al was betreden.

‘Verheug je er niet teveel op, lunch is een heel groot woord in dit huis.’

Eenmaal beneden liepen ze samen de keuken binnen. Een kleine ruimte met een smalle tafel tegen de muur en twee krukjes. Er stonden twee bordjes klaar met een paar crackers erop. Een bakje met boter, kaas en twee glazen melk.

‘Ik had een veel grotere keuken verwacht in dit grote huis,’ zei Bibi.

‘Die is er ook. Hij is alleen nog niet toegankelijk. Dit is de personeelskeuken. Hier lunch ik meestal.’

‘Oh, en zij? Eet ze niet mee?’

‘Nee, Anna-Maria eet altijd in haar huiskamer. Ik denk dat ze zich schaamt. Ze heeft niet zo’n mooi gebit. Ik heb haar nog nooit zien eten, nu je het zegt.’

Joppes’ gedachte maakte een sprongetje. Hij besepte ineens dat Anna-Maria harstikke eenzaam moest zijn. Er kwam nooit iemand langs, de telefoon ging nooit en ze at inderdaad altijd alleen. Alleen Joppe en zijn moeder kwamen binnen. Zijn moeder kwam de laatste tijd vaker langs en dronk dan een kopje thee met haar. Daarna vroeg ze of ze haar bloeddruk even mocht meten en voelde aan haar pols voor de hartslag. Soms kletsten ze wat of verbond zijn moeder kleine wondjes op de benen van Anna-Maria. Er lag ook een dossier over Anna-Maria op tafel tegenwoordig. Joppe had het een keertje zitten bekijken toen Anna-Maria in de keuken was. Hij had maar kort bekeken en had de woorden ‘beginnende dementie’ zien staan. Verder stond er iets over hoge bloeddruk, eenzaamheid en verwaarlozing. Joppe dacht eigenlijk dat zijn moeder het fout had. Anna-Maria was niet dement. Ze had een hartstikke goed geheugen. Al gingen de verhalen meestal over vroeger en noemde ze hem nog wel eens Clémence in plaats van Joppe. Hij was na al die tijd gehecht geraakt aan het kattenvrouwtje van Bokkelswald. Ze was bijzonder, dat wist iedereen, maar een naar mens was ze niet. Hij vond het daarom ook helemaal niet leuk dat het minder goed ging met Anna-Maria. Gelukkig was ze in goede handen bij zijn moeder en zorgde hij voor een

opgeruimd huis. Binnenkort waren de woorden 'verwaarloosd' en 'eenzaam' uit het dossier verdwenen, zeker als Bibi haar woord hield en af en toe thee ging drinken.

Joppe en Bibi maakten het beste van de droge crackers. Ze werden eetbaar door een grote hoeveelheid boter en een dikke plak kaas. De melk lieten ze staan. Die rook niet goed. Gelukkig had Bibi meer in haar tas dan alleen overalls. Ze had twee flesjes water en een paar krentenbollen meegenomen.

Na de lunch gingen ze verder. Er zat een kraai tegen het raam te tikken toen ze de zolder op kwamen lopen.

'Ksst, weggezen.' Joppe tikte tegen het raam waardoor de kraai wegvloog.

Ze gingen verder met opruimen. Aan de rechter kant van de kamer stonden de spullen die moesten blijven zoals de paspop en een aantal rode koffers die ze hadden gevonden.

Joppe trok een bankje onder een stapel jurken vandaan en plaatste hem in het midden van de kamer. Het bruine leer was vaal en er zaten wieltjes onder de poten. Verder was het vreemd van vorm. Het had maar aan één kant een rugleuning die afliep en één armleuning. Het leek meer een ligbankje dan een zitbankje. Ze ploften er samen op. Bibi had een doos gevonden die ze met moeite naar zich toe trok. Er zaten oude poppen in met porseleinen hoofdjes met pijpenkrullen in verschillende kleuren en mooi gelakte schoentjes. Bibi durfde de poppen niet uit de doos te pakken. Daarvoor oogden ze veel te kwetsbaar. Ze zat een beetje nerveus heen en weer te wiegen naast Joppe.

'Wat is er ineens met jou aan de hand?' vroeg Joppe.

‘Ik wilde je mening vragen over iets.’

‘Wat dan?’

‘Ik kreeg een brief, wil jij hem lezen alsjeblieft?’ zei Bibi met een rood hoofd.

‘Waarom wil je dat ik jouw brief lees?’ vroeg Joppe.

‘Omdat ik het aan je vraag. Ik ben jou aan het helpen in dit huis. Dan kun je toch wel een brief voor me lezen, of is dat teveel gevraagd?’ zei Bibi mopperig.

‘Natuurlijk wil ik dat wel, ik vind het alleen vreemd om iets te lezen wat blijkbaar voor jou bestemd is. Heb je hem zelf niet gelezen?’

‘Nee. Ik durf niet,’ zei Bibi.

‘Waarom niet? Verwacht je slecht nieuws? Is er iets aan de hand?’ vroeg Joppe voorzichtig.

‘Nee, ik durf hem gewoon niet zelf te lezen. Misschien is het een... een teleurstelling,’ zei Bibi.

‘Van wie is die brief dan, Bibi?’

‘Van Woudlans. Ik heb hem een brief gestuurd en nu heeft hij er een teruggestuurd. Lees hem nou vóór, Joppe, ik ben er harstikke nerveus van.’

Ze gaf hem heel wat velletjes papier die te smerig waren voor woorden.

‘Groot formaat? Normaal zijn brieven uit het Elfde Rijk niet zo groot,’ zei Joppe die het mini briefje van de Raad van Zeven nog als de dag van gisteren voor zich zag.

‘Ik heb hem meegenomen toen ik naar huis ging. Bess heeft me Verneveld.’

Joppe voelde een brok in zijn keel. Hij miste het allemaal. Het Elfde Rijk, de vernevelingen en al zijn vrienden. Hij moest er maar niet teveel aan denken. Er was geen weg meer terug. Alhoewel. Er moest een Fantast

gemaakt worden en Joppe had tot het einde van de zomer om dit voor elkaar te krijgen.

Hij en Bess hadden al veel onderzoek gedaan om erachter te komen hoe ze een Fantast konden maken. Maar zoals zoveel in deze wereld, lag ook deze oplossing niet voor het oprapen. De tijd begon aardig te dringen. Nog een paar weken en dan was het voorbij. Hij moest er nog niet aan denken om nooit meer voet te zetten in het Elfde Rijk. De rillingen liepen over zijn rug tijdens deze gedachte. Hij schudde het van zich af. Hij moest stoppen met zinloze gedachtes. Hij kon het toch niet oplossen, zeker nu niet en misschien wel nooit.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg hij.

‘Nee, anders had ik hem zelf wel gelezen, Joppe. Schiet eens op,’ zei Bibi ongeduldig.

Ze zat inmiddels op en neer te wippen op de bank en duwde de vieze blaadjes onder zijn neus als teken dat hij voort moest maken. Er kwam een vreemde geur van het papier af. Een muffe lucht met een zoete ondertoon van iets waar zijn maag van ging knorren. Hij had weer honger ineens

‘Oké, daar gaan we dan.’

Er werd op het raam getikt.

‘Weer die vette kraai. Wat moet dat beest?’

‘Laat toch, we hebben een belangrijke brief te lezen,’ plaagde Joppe.

Zoetsmeer

'Bibi.

Bedankt voor je brief. Ik kreeg hem via Bast. Het duurde even voor ik de tijd had om hem te lezen. Ik ben op trainingskamp in het Reuzenrijk. Het leek me leuk als ik iets vertel over deze training. Misschien vind je het helemaal niet interessant, maar voor mij is het heel belangrijk. Zoals ik je een beetje ken, dan schat ik in dat jij het ook leuk vindt om er iets over te weten.

We vertrokken een paar weken geleden voor onze eerste training buiten het Elfde Rijk. We zijn nu tweedeaars Cadetten en dat betekent, de overlevingstocht. Iedere Cadet moet deze training afronden met een voldoende, anders mag je niet door met de opleiding. Best wel spannend zoals je kunt begrijpen.

We zijn op duiven richting het Reuzenrijk vertrokken, onder leiding van Kapitein Bitterzoet.

Igor, een Cadet die een jaar verder was dan wij, moest ook mee omdat hij gewond was geraakt tijdens zijn overlevingstocht. Hij moest herkansen. Als hij deze training niet met een voldoende afrondde, moest Igor stoppen met de opleiding. Hij was er behoorlijk nerveus over. Normaal heeft hij een grote mond, maar nu niet. Ik vond het wel handig dat Igor erbij was. Hij kon ons mooi helpen, ook al is dat natuurlijk streng verboden.

Klaver, Lotus en Storm zijn ook van de partij.

Maar goed, we vertrokken dus op de duiven. Het Reuzenrijk ligt ver van het Elfde Rijk, in een andere wereld. Je kan het zien als de Vergeten Vallei. We moesten op zoek naar de toegang tot het Reuzenrijk en dat was helemaal niet zo makkelijk. We hadden er theorieles over gehad met achtergrondinformatie, maar door de spanning was het lastig om dit weer op te diepen. In de boeken stond geschreven dat we onder een gordijn van water door moesten. Een vage omschrijving. Dit was natuurlijk gewoon een waterval. Kom daar maar eens op als je super gespannen bent. Gelukkig hadden we Klaver bij ons. Het meesterbrein der Z.E.E.R. Hij had al snel door dat we verkeerd vlogen, we zaten veel te laag. We moesten hoger, door de wolken tot we niet meer hoger konden. De lucht was koud en de mist nat, tot Bitterzoet ons opdracht gaf om